

H. C. Andersen: Verdens dejligste rose

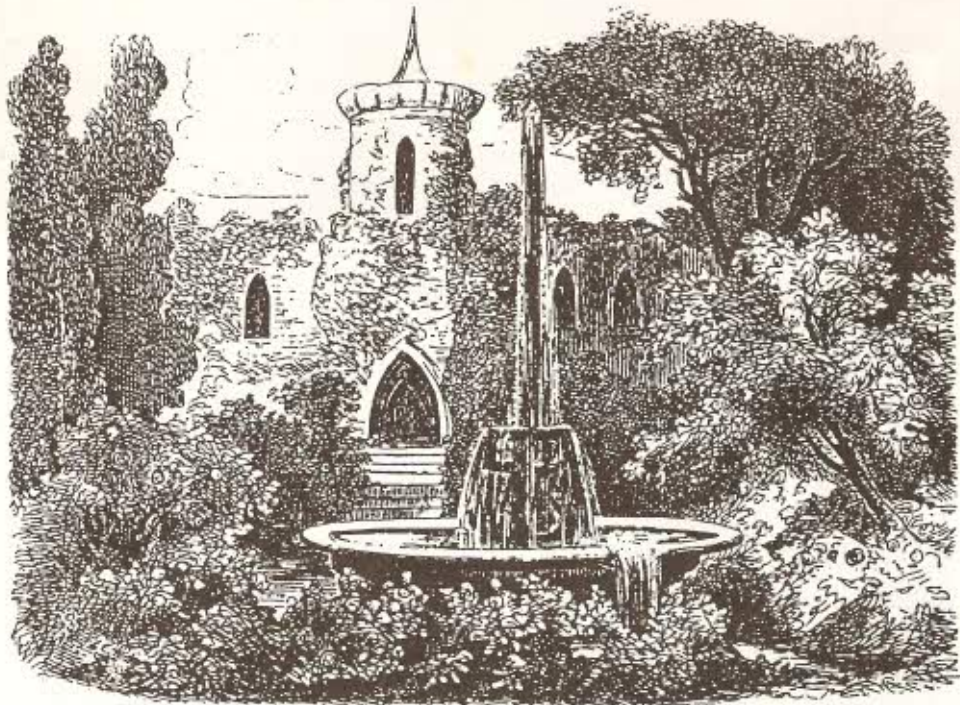
(fra »Historier med illustrationer af Vilhelm Pedersen«, 1855)

Der var en mægtig dronning, i hvis have fandtes de dejligste blomster for enhver af årets tider og fra alle verdens lande, men især var det roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de mest forskellige arter, lige fra den vilde hæk med de æbleduftende grønne blade til Provences skønneste rose, og de voksede op ad slottets mure, slyngede sig om søjlerne og vindueskarmene, ind i gangene og henad loftet i alle sale; og roserne vekslede i duft, form og farve.

Men sorg og bedrøvelse boede herinde; dronningen lå på sin sygeseng og lægerne forkyndte, at hun måtte dø.

»Der er dog en frelse for hende!« sagde den viseste blandt dem. »Bring hende verdens dejligste rose, den, der er udtrykket af den højeste og reneste kærlighed; kommer den for hendes øjne, før de brister, da dør hun ikke.«

Og unge og gamle kom rundt om fra med roser, de dejligste der blomstrede i hver have, men de roser var det ikke; fra kærlighedens urtegård måtte blomsten hentes; men hvilken rose dér var udtryk-

ket af den højeste, den reneste kærlighed?

Og skjaldene sang om verdens dejligste rose, hver nævnede sin. Og der gik bud vidt om land til hvert hjerte, der slog i kærlighed, der gik bud til hver stand og hver alder.

»Ingen har endnu nævnt blomsten!« sagde den vise. »Ingen har peget hen på det sted hvor den fremsprang i sin herlighed. Ikke er det roserne fra Romeo og Julies kiste eller fra Valborgs grav, skønt de roser vil altid dufte gennem sagn og sange, det er ej roserne, som skyder frem fra Winkelrieds blodige lanser, fra blodet, der helligt vælder ud af heltens bryst i døden for fædrelandet, skønt ingen død er mere sød, ingen rose rødere end dette blod, der da flyder. Ej heller er det hin underblomst, for hvis pleje manden i år og dag, i lange søvnløse nætter, i den

ensomme stue, hengiver sit friske liv, videnskabens magiske rose!«

»Jeg ved, hvor den blomstrer!« sagde en lykkelig moder, der med sit spæde barn kom til dronningens leje. »Jeg ved, hvor verdens dejligste rose findes! Den rose, der er udtrykket af den højeste og reneste kærlighed. Den blomstrer på de blussende kinder af mit søde barn, når det styrket af sønnen slår øjnene op og ler imod mig med hele sin kærlighed!«

»Dejlig er den rose, men en dejligere findes der!« sagde den vise.

»Ja, langt skønnere!« sagde en af kvinderne. »Jeg har set den, en mere op-højet hellig rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som terosens blade; på dronningens kinder så jeg den; hun havde lagt sin kongelige krone og gik selv i den lange, sorgfyldte nat med sit syge barn, græd over det, kysede det og bad

til Gud en bøn for det, som en moder ber-
der i angstens time!«

»Hellig og vidunderlig i sin magt er
sorgens hvide rose, men dog er det ikke
den!«

»Nej, verdens dejligste rose så jeg for-
an Herrens alter,« sagde den fromme,
gamle biskop. »Jeg så den lyse, som en
engels åsyn viste sig. De unge piger gik
til nadverens bord, fornyede deres dåbs
pagt, og der blussede roser og der bleg-
nede roser på de friske kinder; en ung
pige stod der; hun så med hele sjælens
fulde renhed og kærlighed op mod sin
Gud; det var udtrykket af den reneste og
den højeste kærlighed!«

»Velsignet være den!« sagde den vise.
»Dog ingen af eder har endnu nævnt
verdens dejligste rose.«

Da trådte ind i stuen et barn, dronnin-

gens lille søn; tårerne stod i hans øjne og
på hans kinder; han bar en stor opslået
bog, dens bind var af fløj og med store
sølvhægter.

»Moder!« sagde den lille. »O, hør
dog hvad jeg har læst!« Og barnet satte
sig ved sengen og læste af bogen om
ham, der hengav sig selv til korsets død
for at frelse menneskene, selv de ufødte
slægter. »Større kærlighed gives der ik-
ke!«

Og der gik et rosenskår over dronnin-
gens kinder, hendes øjne blev så store, så
klare, thi hun så fra bogens blade løfte
sig verdens dejligste rose, billedet af den,
som fremsprang fra Kristi blod på kor-
sets træ.

»Jeg ser den!« sagde hun. »Aldrig dør
den, som ser den rose, den dejligste på
Jorden!«

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt's« redaktion — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Jeg har bedt Inger Fredslund Hansen skrive en kort præsentation af Lokalhistorisk Forening. Baggrunden er, at foreningen efter min opfattelse gør et stort og dygtigt stykke arbejde for os alle — og til styrkelse af vore små lokale samfund. Jeg håber, at dette kunne give nogle mod på et medlemskab eller på deltagelse i foreningens arrangementer.

Denne sommer var vi mange, der deltog i en spændende byvandring i Ellinge — tak til Erling Windeballe for den. Både for gamle »ellinger« og for nye var her mange spændende oplysninger. Et stykke nær-historie formidlet på en vedkommende og god måde.

LWJ.

Lidt om Lokalhistorisk Forening

Baggrund

Ullerslev kommunes lokalhistoriske forening så dagens lys ved en stiftende generalforsamling på Ullerslev Bibliotek d. 21. oktober 1981.

Initiativtager var daværende arkivleder Erling Windeballe og kulturelt udvalg. Erling Windeballe havde på det tidspunkt igennem 8 år stået for arbejdet i det lokalhistoriske arkiv i Langtved, men dette arbejde var ved at gå i stå på grund af for lidt materiale og for få besøgende.

De 10 år

Grundlaget var da også til stede. Efter det første års medlemstegning havde den nye forening 91 medlemmer, hvilket har været støt stigende frem til i dag, hvor foreningen har 158 medlemmer.

Foreningens virkeområde er de 4 sogne, som indgår i Ullerslev kommune, og trods enkelte kritiske røster har det virket fint. Allerede fra starten blev der taget højde for denne geografiske sammensætning, således at bestyrelsen har repræsentanter fra alle 4 sogne.

Foreningen råder ikke over de store midler, men alligevel har det været muligt ind imellem at erhverve nyttige hjælpemidler til arbejdet. Kontakten til medlemmerne har været den lille folder »Til orientering«, som på det sidste næsten ligner et medlemsblad. Dernæst aftenture og udflugter til kendte — måske for nogen ukendte — steder i vort område og på vores egn. Tilbud som rigtig mange har sluttet op omkring.

Mange udstillinger er gennemført, bl.a. et par stykker som vandreudstillin-

ger: een om besættelsestiden 1940-1945 — een om stavnsbåndets ophævelse, hvor kommunens tre skoler kunne bruge materialet som led i undervisningen.

Allerede året efter starten blev et filmudvalg nedsat, hvis første opgave blev at få indtalt tekster til flere ældre film, som lå i kommunens arkiv og hos private beboere, men gennem et stort detektivarbejde lykkedes det næsten helt at få opgaven løst til gavn og glæde for fremtidige seere. Udvalgets arbejde i dag er at fastholde begivenheder i hverdag og fest.

Interessen for forhistorien hører også med i vort arbejde, hvorfor der i 1984 blev dannet en arkæologigruppe.

Men en vigtig del af bestyrelsens arbejde blev at støtte det lokalhistoriske arkiv i Langtved og indsamling af materialer til dets samlinger. Erling Windballe blev 1. oktober 1982 afløst af Paul

Erik Andersen, og der har heller ikke manglet arbejde siden, for det har strømmet ind med nye ting: billeder, dokumenter m.m.

Fremtid

Det er svært at gentage en succes, men bestyrelsen er hele tiden åben for nye ideer og initiativer. Udstillinger er kommet ind i faste gænger sammen med aftenskolernes afslutning. Arkæologigruppen er tilbudt nye muligheder på Hollufgård, hvor det gælder om at være med. Endnu er det ikke lykkedes at få en gruppe til at tage sig af opmåling og registrering af de ældste bygninger i vort område — kan være det kommer.

Men alt i alt hviler foreningens arbejde på frivillig indsats — ulønnet — frivilligt og frit — lad det fortsat være det bærende.

Inger Fredslund Hansen

Ingen finder selv

*Det land hvor man fødes,
finder man ikke selv,
og alligevel elsker man sit fødeland.*

*Den tid da man kommer til verden,
vælger man ikke selv,
men man sætter sig spor i sin tid.*

Sit ansvar kan ingen sige sig fra.

*Ingen kan lukke sine øjne, sine ører,
gøre sig stum og hugge sine hænder af.*

*Det er alles pligt at elske,
at leve et liv,
at nå et mål!*

*Den tid da vi kommer til verden,
vælger vi ikke,
men vi kan forme denne verden
hvor det frøcorn vokser
som vi bærer i os.*

Gioconda Belli

7. klasses Bornholmertur

Vi er tre konfirmander, som gerne vil fortælle lidt om vores tur til Bornholm her i sommer.

Lørdag den 1. september tog vi med toget ind til København. Da vi ankom på hovedbanegården, gik vi over i Tivoli. Da klokken nærmede sig 21,00 skulle vi mødes ved indgangen og gå sammen ned til Kvæsthusbroen, hvor vi skulle med båden til Bornholm.

Vi skulle sove ombord på færgen, men det blev ikke til så meget, for de fleste lå og snakkede. Der var ikke ret man-

ge, der sov mere end 2 timer den nat.

Da vi kom til Rønne, kom der en bus og kørte os til Svaneke, hvor vi skulle tilbringe de næste 5 dage på et smadder lækkert vandrehjem.

Vi var ude på en hel masse gode og spændende ture. Vi var bl.a. i Østerlars, hvor vi så Østerlars rundkirke. Der var døbefonden inde i midten af kirken.

Vi havde en god uge på Bornholm allesammen.

De tre konfirmander

Brev fra Børnefonden

Kære sponsor

De har tidligere modtaget en kort orientering om de umiddelbare konsekvenser af urolighederne i Rwanda.

Urolighederne startede 1.10.1990, da et stort antal rwandesere, der i årtier havde levet som flygtninge i nabolandet Uganda, trængte over grænsen til Rwanda. De var hidtil tilknyttet den ugandesiske hær, var velorganiserede og svært bevæbnede. Rebellerne vil overtage magten fra Rwandas præsident og hans regering. De blev mødt af den rwandesiske hær, og det forlyder, at de nu er koncentreret i en zone i landets nordøstlige hjørne. For øjeblikket forsøges der etableret en våbenhvile, mens der søges efter en forhandlingsløsning.

Rundt omkring i landet — også i hovedstaden Kigali — er der folk, der støtter rebellerne. Rebellerne tilhører hovedsagelig tutsistammen. Derfor foretager de rwandesiske myndigheder anholdelser af det, de anser for mistænkte personer, og gennemfører en lang række særdeles mærkbare begrænsninger i den fri bevægelighed i landet.

Kommunikationen mellem Rwanda og udlandet er uberørt, og både post, telefon og flytrafik foregår som sædvanlig.

Inden for landets grænser virker de fleste af de få telefoner, der findes. Derimod må man ikke færdes i biler, og amtsgrænserne må ikke overskrides. Der er mange militær- og politi-blokader på vejene, hvor de, der har opnået dispensation, bliver grundigt kontrolleret.

Priserne — især på fødevarer — er steget kolossalt, og den fødevarerangel, der allerede før konflikten var en realitet, er blevet værre. Med andre ord er købekraften af vore penge væsentligt lavere nu, men den officielle valutakurs er uændret. Børnefondens bestyrelse ser med bekymring på denne forringelse af værdien af de rwandesiske penge, vi kan overføre til projekterne og benytte til hjælpearbejdet. Vi har derfor undladt at overføre penge til Rwanda siden 1.10.1990, og de sponsorbidrag, vi har modtaget siden 1. september, er nu hensat til Deres barn på en bankkonto i København.

Børnefondens hovedkontor i Kigali er uskadet, men tre af vore medarbejdere er arresteret. Vi kender ikke årsagen hertil, men er ved at foretage en undersøgelse. Breve og pakker, der er modtaget på hovedkontoret, venter her på at kunne afleveres til børnene. Siden 1.10. har vi kun sporadisk modtaget post fra børnene til sponsorerne, men disse breve er oversat og videresendt, som vi plejer. Nogle af årsrapporterne om børnene er ved at blive renskrevet på kontoret i Kigali og vil blive sendt.

Børnefondens projekter er uskadte. Medarbejderne er til stede, og man har kontakt med mange familier, men adskillige projekter er ude af stand til at kontakte hovedkontoret direkte. Da vi ikke har overført penge, er projekterne naturligvis heller ikke i stand til at yde den daglige indsats. Dog kan vi glæde os over, at man har nået at klare starten på

skoleåret med skolepenge, skoleuniform og skolemateriale for de første måneder af undervisningsåret, der er i fuld gang.

Vi har stadig ingen grund til at tro, at der er direkte risiko for Deres sponsorbarn, men — som vi skrev til Dem den 9.10. — vil De, hvis Deres barn alligevel bliver berørt af konflikten, modtage direkte besked, så snart vi ved det.

Vi véd, hvor meget, De holder af Deres barn, og at De ønsker, at Deres hjælp skal fortsætte. Børnefondens bestyrelse har tiltro til, at vort hjælpearbejde i Rwanda vil kunne genoptages, men har alligevel besluttet, at indtil de nuværende vanskelige forhold er overstået, vil der ikke blive overført pengemidler. Vi tilbageholder derfor Deres indbetalinger til Deres barn i Rwanda her i København, sådan at vi kan yde en ekstraordinær indsats, når vi igen går i gang. Hvis De vælger selv at holde pengene tilbage og derfor at holde pause i Deres indbetalinger, vil vi fortsat have Dem registreret som sponsor for Deres barn i Rwanda.

Vi gør alt for at holde os orienteret om den daglige udvikling i Rwanda så detaljeret, som det overhovedet kan lade

sig gøre. Og vi forsøger at holde modet oppe hos os selv og undgå at overdramatisere. Det er en meget stor glæde dagligt at vide, at modet og beslutsomheden hos vore rwandesiske medarbejdere i hvert fald ikke fejler noget.

*Anders Thisted
Formand for Børnefonden*

Vi mangler broderigarn!

Hvis der er nogen, der har rester af broderigarn, modtager vi det med glæde. Vi vil også gerne afhente det. Ligeledes vil vi med glæde modtage rester af uldgarn og hæklegarn. Ingen rest er for lille, vi kan bruge ALT til vore forskellige nørklerier i præstegården. De ting, der her bliver produceret, bliver solgt på vores årlige bazar til fordel for vort u-landsbarn Zilipa.

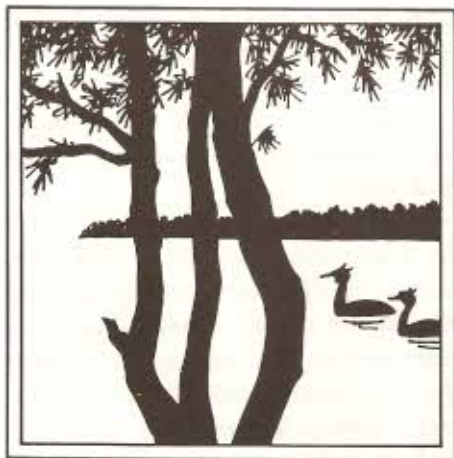
Er der nogen, der har lyst til at være med, er I hjertelig velkomne. Vi syr og nørkler hver anden torsdag i præstegården kl. 14-16,30. Tag selv brød med til kaffen. Ring til præstegården, hvis I har transportproblemer.

L.T.

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Zilipa således ud:

Dato	Indgået	Udgået	Saldo
2/ 8 Kassebeholdning			7.409,75
4/ 9 Indbetalt til CCF		125,00	7.284,75
2/10 Indbetalt til CCF		125,00	7.159,75
10/10 Frivilligt bidrag	500,00		7.659,75
2/11 Indbetalt til CCF		125,00	7.534,75

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Tråden ovenfra

Det var en skøn septembermorgen. Alle enge glimtede af dug, og gennem luften sejlede den flyvende sommers silkeskindende tråde. Langt fra kom de, langt hen drev de.

En af disse tråde strandede i toppen af et træ, og luftskipperen, en lille gul- og sortbroget edderkop, forlod sit lette fartøj og betrådte løvets fastere grund.

Men stedet behagede den ikke rigtig, og med en rask beslutning spandt den en ny tråd og firede sig lige ned i en stor tjørnehæk.

Her var der nok af strittende skud og kviste, hvorimellem et net kunne udspindes. Og edderkoppen gav sig til arbejdet, idet den lod tråden ovenfra, ad hvilken den var kommet ned, bære nettets øverste hjørne.

Det blev et stort, smukt væv. Og der kom noget særligt over det, derved at det ligesom stod op i den tomme luft, uden

at man kunne se, hvad der bar dets øverste rand. Thi der skal gode øjne til for at opdage sådan en lille, fin edderkoppe-tråd.

Dage kom, dage gik. Det begyndte at blive småt med fluefangsten, og edderkoppen måtte spinde sit net større, så den kunne favne videre, fange mere. Og takket være tråden ovenfra, lykkedes denne udvidelse over al forventning. Edderkoppen byggede sit væv højere og højere op i luften og mere ud til siderne. Nettet spændte over hele hækkens bredde, og når det i de våde oktobermorgener hang fuldt af funkende dråber, var det at se som et perlestukket slør.

Edderkoppen var stolt af sit værk. Den var ikke længere den tingest, der var kommet sejlede på et spind gennem luften uden en skilling i lommen — så at sige — uden anden formue end sine spindekirtler. Den var nu en stor, velstå-

ende edderkop og havde det største net langs hele hækken.

En morgen vågnede den i usædvanlig dårligt humør. Den havde frosset lidt om natten, og nu var der ikke et solglimt at øjne, og ikke en flue summende gennem luften. Sulten og ledig sad edderkoppen hele den lange, grå efterårsdag.

For at slå tiden ihjel begyndte den en rundgang i sit net for at se, om det ikke trængte til at bødes her eller der. Den rykkede i alle trådene for at mærke, om de var godt fæstnede. Men skønt den ingen fejl fandt, vedblev den dog at være utålelig gnaven.

I vævets yderste udkant kom den så til en tråd, som den lige med ét syntes, den ikke kendte. Alle de andre gik enten derhen eller didhen — edderkoppen vidste hver kvist, de var gjort fast ved. Men denne ganske ubegribelige tråd gik *ingen steder* hen — det vil sige, den løb ret op i luften.

Edderkoppen rejste sig på bagbenene og kiggede op ad med alle sine mange øjne. Men den kunne ikke se, hvor tråden gik hen. Det så ud, som om den førte lige op i skyerne.

Edderkoppen blev mere og mere ærgerlig, jo længere den sad og stirrede til ingen nytte. Den huskede slet ikke mere, at den selv en gang på en klar septemberdag var kommet ned af denne tråd. Den huskede heller ikke, hvor stor nytte netop denne tråd havde ydet, da vævet skulle bygges og udvides.

Edderkoppen havde glemt det altsammen — den så blot, at her var der en

dum, unyttig tråd, som ingen rimelige steder gik hen, men bare op i den tomme luft...

»Væk med dig«, sagde edderkoppen, og i et eneste bid knækkede den tråden midt over.

I det samme gav vævet efter — hele det kunstfærdige netværk styrtede sammen — og da edderkoppen kom til sig selv, lå den mellem tjørnebladene med nettet som en lille, våd klud over hovedet. I et eneste øjeblik havde den tilintetgjort hele sin herlighed — fordi den ikke forstod nytten af *tråden ovenfra*.

Af Johannes Jørgensen

